

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2013/3

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave Jurisprudentiebulletin 2013 - 3

<p>Zaaknummer: 12/3824/GA en 12/3787/GA</p> <p>Datum uitspraak: 25 februari 2013</p>	<p>Arbeid en werkzaamheden</p>	<p>Uit de Regeling arbeidsloon gedetineerden en de toelichting kan worden afgeleid dat een arbeidsduur van minimaal 20 uur per week als uitgangspunt is genomen. In de Pbw neemt arbeid een belangrijke plaats in in het dagprogramma. Een arbeidsduur die gelijk is aan twee volledige werkdagen per week past niet bij die benadering. Het aanbieden van zestien ipv twintig uur arbeid is daarom - bij afweging van alle in aanmerking komende belangen - onredelijk en onbillijk. Beroep van directeur ongegrond.</p>	<p>Blz. 9</p>
<p>Zaaknummer: 12/3231/GA</p> <p>Datum uitspraak: 19 februari 2013</p>	<p>Dagprogramma; Bewegingsvrijheid mate van gemeenschap; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Insluiting op cel tijdens de middagmaaltijd. Personeelstekort kan hiervoor geen reden vormen. Gebouwelijke situatie van de inrichting staat niet aan gezamenlijk nuttigen van de lunch in de weg. Beroep van klager gegrond. Tegemoetkoming van €25.</p>	<p>Blz. 10</p>
<p>Zaaknummer: 12/3386/GA</p> <p>Datum uitspraak: 18 februari 2013</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Bij de RSJ is formulier intrekking beklag ontvangen. Volgens advocaat heeft klager verkeerde nummer vermeld en wenst hij beroepsprocedure voort te zetten. Deze verklaring wordt niet aannemelijk geacht. Klager heeft beklag met ander nummer al een dag eerder bij beklagcommissie ingetrokken. Ook klagers toelichting op het intrekingsformulier (zoals bij de Raad ontvangen) geeft geen aanknopingspunt dat er sprake zou kunnen zijn geweest van een misslag. Klager kan daarom niet worden ontvangen in zijn beroep.</p>	<p>Blz. 11</p>

<p>Zaaknummer: 12/3794/GA</p> <p>Datum uitspraak: 15 februari 2013</p>	<p>Geestelijke verzorging; Disciplinaire straffen procedureel</p>	<p>Op de regel dat degene die een disciplinaire straf ondergaat is uitgesloten van deelname aan gemeenschappelijke godsdienstbeoefening kan een uitzondering worden gemaakt. Indien geen uitzondering wordt gemaakt is een nadere opgave van bijzondere redenen alleen noodzakelijk als de grond waarop het verzoek rust daartoe noopt. In casu niet het geval. Klager niet geschonden in recht op vrijheid van godsdienst, want mogelijkheid stond open voor gesprek met imam. Beroep directeur gegrond.</p>	<p>Blz. 12</p>
<p>Zaaknummer: 12/2692/GB</p> <p>Datum uitspraak: 26 februari 2013</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing extern gelijk regime gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay; Persoonlijke verblijfsruimte</p>	<p>Stelling dat BPG-afdeling te Vught niet voldoet aan eisen van Regeling eisen verblijfsruimte penitentiaire inrichtingen dient, indien juist, te worden betrokken bij beslissing een gedetineerde aldaar te plaatsen. Groot gewicht moet worden toegekend aan (brand)veiligheid. Uit reactie van selectiefunctionaris blijkt dat afdeling niet voldoet aan nieuwbouwbesluit maar wel aan wettelijke eisen omtrent brandveiligheid. Stelling van klager niet expliciet onderbouwd. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 13</p>
<p>Zaaknummer: 13/0487/TA</p> <p>Datum uitspraak: 25 maart 2013</p>	<p>Voorwerpen op cel</p>	<p>Inbeslaggenomen stukken niet relevant ter voorbereiding van verlengingszitting tbs. Aannemelijk dat vanuit behandelinhoudelijke overwegingen niet wenselijk is dat klager over stukken beschikt. Klager voldoende in gelegenheid gesteld om stukken onder begeleiding gedurende twee uur in te zien. Beroep hoofd inrichting gegrond, beklag alsnog ongegrond.</p>	<p>Blz. 14</p>

<p>Zaaknummer: 12/3402/TA en 12/3446/TA</p> <p>Datum uitspraak: 18 maart 2013</p>	<p>Geestelijke verzorging; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Hoofd inrichting wist dat imam vijf weken afwezig zou zijn en heeft één email aan DJI gestuurd voor vervanging. Na terugkoppeling DJI dat slechts voor twee weken vervanging kon worden geboden geen actie meer ondernomen. Zorgplicht niet vervuld m.b.t. resterende drie weken. Beroep hoofd inrichting ongegrond, beroep klager gegrond, hogere tegemoetkoming: € 25,=.</p>	<p>Blz. 15</p>
<p>Zaaknummer: 12/3892/TA</p> <p>Datum uitspraak: 18 maart 2013</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Klachten voldoende duidelijk en concreet omschreven. In wet geen vereiste dat verpleegde klaagschrift getypt moet inleveren. Eventuele onduidelijkheden kunnen ter zitting worden weggenomen. Beroep gegrond. Terugverwijzing naar beklagcommissie voor inhoudelijke afdoening klachten, nu directeur eerst in beroep van klachten heeft kunnen kennisnemen.</p>	<p>Blz. 16</p>
<p>Zaaknummer: 12/3458/TA</p> <p>Datum uitspraak: 18 maart 2013</p>	<p>Geld of rekening- courant; Verlof proefverlof</p>	<p>Klager heeft transmuraal verlof. Reiskostenvergoeding sociaal verlof eenmaal in de zes weken is niet afgestemd op klagers situatie en onredelijk. Reiskostenvergoeding afgestemd op afspraken in verlofplan meer passend. Beroep gegrond, vernietigt beslissing, opdracht nieuwe beslissing te nemen. Geen tegemoetkoming.</p>	<p>Blz. 17</p>
<p>Zaaknummer: 13/0840/STA</p> <p>Datum uitspraak: 19 maart 2013</p>	<p>Gedogen geneeskundige handeling</p>	<p>Dwangmedicatie om uitzetting mogelijk te maken. Naast gevaarscriterium art 26 Bvt, geen andere grond voor toediening dwangmedicatie. Gesteld noch gebleken dat gedragingen verzoeker een onmiddellijk gevaarzettend karakter hebben. Toewijzing schorsingsverzoek in afwachting uitspraak beklagcommissie.</p>	<p>Blz. 18</p>

<p>Zaaknummer: 12/3723/TB</p> <p>Datum uitspraak: 21 maart 2013</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing longstay</p>	<p>Stelling klager dat beroepscommissie niet onafhankelijk en onpartijdig is en niet voldoet aan eisen rechterlijke instanties wordt verworpen. Beroepscommissie niet bevoegd te treden in stelling dat klager als onschuldige ten onrechte tbs is opgelegd. Geen aanspraak op rechtsbijstand bij horen van klager door LAP. Geen reden te twifelen aan professionaliteit en onafhankelijkheid van deskundige rapporteurs. Geen ongerechtvaardigde inbreuk op privéleven. Geen onmenselijke behandeling of onrechtmatige vrijheidsberoving. Beslissing voortzetting longstay niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 19</p>
<p>Zaaknummer: 12/3241/TB</p> <p>Datum uitspraak: 13 maart 2013</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>O.g.v. Bvt staat geen beroep open tegen aanwijzing van bepaalde inrichting voor opname in kader van een bijzondere voorwaarde bij voorwaardelijke invrijheidstelling. Klager niet-ontvankelijk in beroep.</p>	<p>Blz. 22</p>
<p>Zaaknummer: 12/3535/JA</p> <p>Datum uitspraak: 12 maart 2013</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Informatieplicht; Inzage in stukken/ dossier</p>	<p>Beslissing om klagers ouders te betrekken bij en te informeren over klagers behandeling zonder diens uitdrukkelijke instemming in strijd met art 8 EVRM. Het verstrekken van informatie aan ouders van jeugdigen van 18 jaar of ouder kan alleen gegeven worden met instemming van de meerderjarige zelf. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 20,=</p>	<p>Blz. 22</p>

<p>Zaaknummer: 12/3967/JZ</p> <p>Datum uitspraak: 11 maart 2013</p>	<p>Geweld en vrijheidsbeperkende middelen; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Klaagster is door personeel vastgepakt en vastgehouden en omdat zij een personeelslid wilde slaan is zij naar de grond gebracht. Het daarbij toegepaste geweld wordt als disproportioneel aangemerkt, nu meer geweld is gebruikt dan strikt noodzakelijk was. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 24</p>
---	--	---	----------------

Zaaknummer:

12/3824/GA en 12/3787/GA

Datum uitspraak:

25 februari 2013

Beroepscommissie:

Vegter, mr. P.C.

Pattijn MSM, J.M.L.

Schudel, prof.dr. W.J.

Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Hoogvliet

Trefwoorden:

Arbeid en werkzaamheden

Artikelen:

Pbw art. 47; Regeling arbeidsloon
gedetineerden art. 2

Samenvatting:

Uit de Regeling arbeidsloon gedetineerden en de toelichting kan worden afgeleid dat een arbeidsduur van minimaal 20 uur per week als uitgangspunt is genomen. In de Pbw neemt arbeid een belangrijke plaats in in het dagprogramma. Een arbeidsduur die gelijk is aan twee volledige werkdagen per week past niet bij die benadering. Het aanbieden van zestien ipv twintig uur arbeid is daarom - bij afweging van alle in aanmerking komende belangen - onredelijk en onbillijk. Beroep van directeur ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

In de locatie Hoogvliet wordt sinds maart 2012 aan de daar verblijvende gedetineerden zestien uur arbeid aangeboden in plaats van de eerder gebruikelijke twintig uur. Daarmee wijkt de inrichting, voor zover bekend, af van andere

penitentiaire inrichtingen omdat daar aan gedetineerden tenminste twintig uur arbeid per week wordt aangeboden. De vraag is nu of de reductie van de arbeid tot 16 uren per week in strijd is met de wettelijke voorschriften of bij afweging van alle in aanmerking komende belangen onredelijk of onbillijk is.

De reductie van de arbeidsduur is door de directeur niet in verband gebracht met de mogelijkheden tot acquisitie van arbeid. Het in aanmerking te nemen wettelijk kader is als volgt. Artikel 47 van de Pbw kent weliswaar het uitgangspunt dat een gedetineerde recht heeft op deelname aan arbeid, maar er wordt geen minimum genoemd van het aantal uren arbeid dat aan de gedetineerden moet worden aangeboden. Voorts is nog bepaald dat de arbeidstijd in de huisregels wordt vastgesteld binnen de grenzen van hetgeen buiten de inrichting gebruikelijk is. Een wijziging van de in (onderdeel 3.2. van) de huisregels vastgestelde arbeidstijd is door de directeur niet overgelegd en de beroepscommissie gaat er dan ook vanuit dat de huisregels voor wat betreft de arbeidstijd niet gewijzigd zijn.

Met juistheid heeft de beklagcommissie in de beoordeling onder punt 3.4 het volgende overwogen: "Op 1 januari 1999 is in werking getreden de Regeling arbeidsloon gedetineerden (hierna: de Regeling). Artikel 2, eerste lid, van de Regeling bepaalt dat de gedetineerde voor verrichte arbeid aan arbeidsloon of, in de gevallen, bedoeld in artikel 5, aan loonvervangende financiële tegemoetkomingen gezamenlijk, minimaal 80% van het basisuurloon ontvangt vermenigvuldigd met twintig. In de toelichting op dit artikel (Stcr. 1998, nr. 248, pag. 22) staat vermeld dat de hoogte van het basisuurloon is ingegeven door de hoogte van het arbeidsloon bij

een werkweek van gemiddeld twintig uren zoals in het merendeel van de penitentiaire inrichtingen gebruikelijk wordt aangehouden. In het algemeen deel van de toelichting staat vermeld dat een mogelijke achteruitgang in de positie van gedetineerden is voorkomen, doordat is voorzien in een gegarandeerd minimum weekloon van 80% van 20 maal het basisuurloon.

Hoewel uit artikel 2 of andere bepalingen van de Regeling niet expliciet kan worden afgeleid dat binnen een inrichting minimaal 20 uren aan arbeid moet worden aangeboden, volgt uit de toelichting op de Regeling zoals hierboven weergegeven, dat ten tijde van de inwerkingtreding van de Regeling, een arbeidsaanbod van minimaal twintig uur als uitgangspunt werd genomen." Anders dan de directeur meent kan uit de Regeling en de daarbij behorende toelichting niet worden afgeleid dat daarin wordt uitgegaan van een arbeidsduur van 16 uren per week, maar veeleer kan eruit worden afgeleid dat een arbeidsduur van minimaal twintig uur als uitgangspunt is genomen. Dit uitgangspunt is door de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie verwoord in zijn brief van 16 april 2012 aan de Tweede Kamer, waarin hij stelt dat gedetineerden thans gemiddeld twintig uur werken. In de Pbw neemt arbeid een belangrijke plaats in bij de tot het dagprogramma behorende activiteiten. In de MvT bij de Pbw (TK 1994-1995, 24 263, nr. 3, p. 64 e.v.) wordt arbeid weliswaar gezien als een beperking van de beschikking- en handelingsvrijheid van de gedetineerde, maar die beperking wordt geoorloofd geacht in verband met de voorbereiding op de terugkeer in de samenleving. Voorts wordt nog het belang van arbeid als bindend en vormend element onderstreept. Bij die benadering past een arbeidsduur die gelijk is aan twee volledige werkdagen per week niet.

Het aanbieden van minder dan twintig uur arbeid per week aan de aan de arbeid deelnemende gedetineerden is gelet op het voorgaande bij afweging van alle in aanmerkingen komende belangen onredelijk en onbillijk. Het beroep van de directeur zal daarom ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal worden bevestigd.

Zaaknummer:

12/3231/GA

Datum uitspraak:

19 februari 2013

Beroepscommissie:

Holten, mr. A. van der Schagen, J.
Fiselier, dr. J.P.S.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij de p.i.
Hoogeveen

Trefwoorden:

Dagprogramma; Bewegingsvrijheid mate van gemeenschap; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 20

Samenvatting:

Insluiting op cel tijdens de middagmaaltijd. Personeelstekort kan hiervoor geen reden vormen. Gebouwelijke situatie van de inrichting staat niet aan gezamenlijk nuttigen van de lunch in de weg. Beroep van klager gegrond. Tegemoetkoming van €25.

Rechtsoverwegingen:

Klager verblijft in een regime van algehele gemeenschap. Uit de memorie van toelichting bij artikel 20 van de Pbw volgt dat gedetineerden die in een regime van algehele gemeenschap verblijven, gehouden kunnen worden de maaltijd in hun verblijfsruimte te gebruiken wanneer de inrichting zich in bouwkundig opzicht niet leent voor het gezamenlijk gebruiken van de maaltijd. Door de directeur is gesteld dat de gebouwelijke situatie van de p.i. Hoogeveen niet in de weg staat aan het gezamenlijk gebruiken van de maaltijd. Weliswaar is er door de directeur een andere reden aangevoerd voor het niet gemeenschappelijk gebruiken van de maaltijd, maar deze reden heeft te maken met een personeelstekort en kan gelet op de strekking van artikel 20 van de Pbw geen reden vormen voor het insluiten van klager in zijn verblijfsruimte tijdens de middagmaaltijd. Gelet op het voorgaande zal het beroep dan ook gegrond worden verklaard. De beslissing van de beklagrechtter zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. Aan klager zal een tegemoetkoming worden toegekend van € 25,=.

Zaaknummer:

12/3386/GA

Datum uitspraak:

18 februari 2013

Beroepscommissie:

Vegter, mr. P.C.

Pattijn MSM, J.M.L.

Schudel, prof.dr. W.J.

Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Vught

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel

Artikelen:

Pbw art. 69

Samenvatting:

Bij de RSJ is formulier intrekking beklag ontvangen. Volgens advocaat heeft klager verkeerde nummer vermeld en wenst hij beroepsprocedure voort te zetten. Deze verklaring wordt niet aannemelijk geacht. Klager heeft beklag met ander nummer al een dag eerder bij beklagcommissie ingetrokken. Ook klagers toelichting op het intrekkingformulier (zoals bij de Raad ontvangen) geeft geen aanknopingspunt dat er sprake zou kunnen zijn geweest van een misslag. Klager kan daarom niet worden ontvangen in zijn beroep.

Rechtsoverwegingen:

Bij de stukken bevindt zich een formulier 'Intrekken beklagzaak' gedateerd 19 december 2012. Dat formulier houdt in dat klager de zaak onder nummer Vu-2012-001125 intrekt. Klager licht dat op het formulier ook nader toe. Het formulier is verzonden aan het secretariaat van de Raad en aldaar blijkt een op het formulier geplaatst stempel ingekomen op 21 december 2012. Bij brief van 24 december 2012 heeft klagers raadvrouw mevr. mr. K.R. Koopman te kennen geven dat klager op het formulier abusievelijk het verkeerde referentienummer heeft vermeld en hij de procedure wenst voor te zetten. In verband hiermee is gelegenheid geboden om dit standpunt nader ter zitting van de beroepscommissie toe te lichten. Klager heeft ter zitting verklaard dat hij heeft beoogd de zaak met nummer R 2012-000343 in te trekken en dat hij zulks inmiddels heeft gedaan.

Voorop staat dat een intrekking van een beroep alleen in zeer uitzonderlijke gevallen niet hoeft te leiden tot niet-ontvankelijkheidsverklaring van klager in zijn beroep. Om na te gaan of zich een zeer uitzonderlijk geval voordoet, heeft de beroepscommissie inlichtingen ingewonnen bij het secretariaat van de beklagcommissie bij de locatie Roermond. Door dat secretariaat is een formulier 'Intrekken beklagzaak' gedateerd 18 december 2012 verstrekt dat ziet op een zaak met nummer R 2012-000343. Gelet hierop acht de beroepscommissie niet aannemelijk dat klager door middel van het op 19 december 2012 gedateerde en aan de RSJ gezonden formulier niet heeft beoogd zijn beroep in de onderhavige zaak met beklagnummer Vu-2012-001125 in te trekken, maar de zaak onder beklagnummer R 2012-000343. Die laatste zaak had hij immers een dag tevoren al ingetrokken. Ook klagers toelichting op het formulier bevat geen enkel aanknopingspunt dat van een misslag sprake is geweest. De slotsom is dat klager niet-ontvankelijk in zijn beroep zal worden verklaard.

Zaaknummer:

12/3794/GA

Datum uitspraak:

15 februari 2013

Beroepscommissie:

Vegter, mr. P.C.
Pattijn MSM, J.M.L.
Schudel, prof.dr. W.J.
Koster, mr. M.L. (secre.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Roermond

Trefwoorden:

Geestelijke verzorging; Disciplinaire straffen procedureel

Artikelen:

Pbw art. 55

Samenvatting:

Op de regel dat degene die een disciplinaire straf ondergaat is uitgesloten van deelname aan gemeenschappelijke godsdienstbeoefening kan een uitzondering worden gemaakt. Indien geen uitzondering wordt gemaakt is een nadere opgave van bijzondere redenen alleen noodzakelijk als de grond waarop het verzoek rust daartoe noopt. In casu niet het geval. Klager niet geschonden in recht op vrijheid van godsdienst, want mogelijkheid stond open voor gesprek met imam. Beroep directeur gegrond.

Rechtsoverwegingen:

Artikel 55, eerste lid, van de Pbw luidt – voor zover hier van belang –:
-1. De gedetineerde aan wie een disciplinaire straf van opsluiting, bedoeld in artikel 51, eerste lid onder a, is opgelegd is uitgesloten van het deelnemen aan activiteiten, voor zover de directeur niet anders bepaalt en behoudens het dagelijks verblijf in de buitenlucht (...)

De gezamenlijke gebedsdienst is een activiteit als bedoeld in artikel 55, eerste lid, van de Pbw. Klager heeft aan de directeur verzocht om – in afwijking van die hiervoor genoemde algemene regel – de gezamenlijke gebedsdienst te mogen bezoeken. De directeur heeft daarvoor geen toestemming gegeven. Anders dan de beklagcommissie kennelijk van oordeel is, ligt naar het oordeel van de beroepscommissie in de wettelijke regeling besloten dat degene

die een disciplinaire straf van opsluiting als boven bedoeld ondergaat, is uitgesloten van deelname aan de gemeenschappelijke godsdienstbeoefening. Op die hoofdregel kan de directeur al dan niet op verzoek van een gedetineerde een uitzondering maken. Voor een nadere opgave van bijzondere redenen in het geval geen uitzondering wordt gemaakt, is slechts aanleiding indien de grond waarop het verzoek om de uitzondering te maken rust daartoe noopt. In het onderhavige geval heeft klager geen bijzondere redenen aan zijn verzoek ten grondslag gelegd.

Voor zover is aangevoerd dat klagers recht op vrijheid van godsdienst zou zijn geschonden, volgt de beroepscommissie deze stelling niet. De omstandigheid dat klager geen deel kon nemen aan de gezamenlijke gebedsdienst laat onverlet dat voor klager toen de mogelijkheid open stond voor een gesprek met de imam. Voor zover overigens al sprake zou zijn van een inbreuk op de vrijheid van godsdienst, geldt dat de inbreuk is voorzien in artikel 55 van de Pbw.

Het beroep van de directeur zal gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

12/2692/GB

Datum uitspraak:

26 februari 2013

Beroepscommissie:

Bartelds, mr. J.I.M.W.
Moerings, prof.dr.mr. L.M.
Rutten, mr. M.A.G.
Kokee, R. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern gelijk regime gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay; Persoonlijke verblijfsruimte

Artikelen:

Pbw art. 17

Samenvatting:

Stelling dat BPG-afdeling te Vught niet voldoet aan eisen van Regeling eisen verblijfsruimte penitentiaire inrichtingen dient, indien juist, te worden betrokken bij beslissing een gedetineerde aldaar te plaatsen. Groot gewicht moet worden toegekend aan (brand)veiligheid. Uit reactie van selectiefunctionaris blijkt dat afdeling niet voldoet aan nieuwbouwbesluit maar wel aan wettelijke eisen omtrent brandveiligheid. Stelling van klager niet expliciet onderbouwd. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

4.1. Unit 1 van de p.i. Vught is een inrichting voor mannen met een individueel regime en een uitgebreid beveiligingsniveau.

4.2. Klager voert als grond tegen de bestreden beslissing aan dat de gehele BPG-afdeling niet voldoet aan de eisen van de Regeling eisen verblijfsruimte penitentiaire inrichtingen. Indien juist, vormt dit naar het oordeel van de beroepscommissie een aangelegenheid die betrokken dient te worden bij de beslissing een gedetineerde aldaar te plaatsen. De primaire verantwoordelijkheid voor het voldoen van de inrichting aan de wettelijke vereisten ligt bij de directeur van de inrichting. Daarbij zal groot gewicht moeten worden toegekend aan aspecten zoals de (brand) veiligheid voor gedetineerden op de afdeling. Uit de reactie van de selectiefunctionaris van 12 december 2012 komt naar voren

dat de unit 1 weliswaar niet voldoet aan het nieuwbouwbesluit, doch wel aan de wettelijke eisen omtrent brandveiligheid. Gelet hierop en het gegeven dat klager verder niet expliciet heeft onderbouwd aan welke concrete wettelijke vereisten de afdeling niet zou voldoen en waarom, gesteld dat aan bepaalde vereisten inderdaad niet wordt voldaan, die gebreken van zodanig gewicht zouden zijn dat die aan plaatsing in de weg zouden moeten staan, kan de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

13/0487/TA

Datum uitspraak:

25 maart 2013

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Dekken, drs. B. van
Maanicus, mr. R.M.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC 2Landen te Utrecht

Trefwoorden:

Voorwerpen op cel

Artikelen:

Bvt art. 44, 58

Samenvatting:

Inbeslaggenomen stukken niet relevant ter voorbereiding van verlengingszitting tbs.

Aannemelijk dat vanuit behandelinhoudelijke overwegingen niet wenselijk is dat klager over stukken beschikt. Klager voldoende in gelegenheid gesteld om stukken onder begeleiding gedurende twee uur in te zien. Beroep hoofd inrichting gegrond, beklag alsnog ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie onderschrijft het oordeel van de beklagcommissie dat de weigering om klager te laten beschikken over stukken als vermeld onder 1. een beklagwaardige beslissing betreft, waarbij de termijn als vermeld in artikel 58, vijfde lid, van de Bvt niet is overschreden.

Aan hetgeen door en namens klager naar voren wordt gebracht ontleent de beroepscommissie de indruk dat klager de feitelijke juistheid van de veroordeling die de basis vormt voor de aan hem opgelegde tbs met verpleging bij de aanstaande rechterlijke beslissing over (de al dan niet voortzetting van) zijn tbs ter discussie wil stellen. Anders dan de beklagcommissie is de beroepscommissie van oordeel dat de desbetreffende stukken niet relevant zijn ter voorbereiding van een zitting waarin de verlenging van klagers tbs c.q. de voorwaardelijk beëindiging van klagers tbs aan de orde is. Voorts is aannemelijk geworden dat het vanuit behandelinhoudelijke overwegingen niet wenselijk is dat klager over deze stukken beschikt. Daarbij komt dat de inrichting ten behoeve van die aanstaande beslissing klager voldoende in de gelegenheid heeft gesteld om onder begeleiding de stukken gedurende twee uur in te zien.

Gelet op het hiervoor vermelde zal de beroepscommissie het beroep van het hoofd van de inrichting gegrond verklaren,

de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog ongegrond verklaren.

Zaaknummer:

12/3402/TA en 12/3446/TA

Datum uitspraak:

18 maart 2013

Beroepscommissie:

Urbanus, mr. G.L.M.

Louwe, mr. drs. T.A.M.

Verbunt, mr. R.P.G.L.M.

Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC De Rooyse Wissel

Trefwoorden:

Geestelijke verzorging; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bvt art. 40, 56

huisregels art. 12.1

Samenvatting:

Hoofd inrichting wist dat imam vijf weken afwezig zou zijn en heeft één email aan DJI gestuurd voor vervanging. Na terugkoppeling DJI dat slechts voor twee weken vervanging kon worden geboden geen actie meer ondernomen. Zorgplicht niet vervuld m.b.t. resterende drie weken. Beroep hoofd inrichting ongegrond, beroep klager gegrond, hogere tegemoetkoming: € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

Volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie is het beklag dat is gericht tegen schending van een wettelijk

recht door het niet naleven van een wettelijke zorgplicht op grond van artikel 56, eerste lid onder e, Bvt beklagwaardig als daadwerkelijk sprake is van het niet betrachten van een wettelijke zorgplicht. De enkele stelling van een klager dat daarvan sprake is, is niet voldoende voor ontvankelijkheid.

Uit artikel 40, eerste lid, Bvt volgt dat een verpleegde het recht heeft zijn godsdienst. of levensovertuiging individueel of in gemeenschap met anderen, vrij te belijden en te beleven.

Op grond van artikel 40, tweede lid, Bvt draagt het hoofd van de inrichting er zorg voor dat in de inrichting voldoende geestelijke verzorging, die zoveel mogelijk aansluit bij de godsdienst of levensovertuiging van de verpleegden, beschikbaar is.

Volgens artikel 40, derde lid, onder a en c, Bvt stelt het hoofd van de inrichting de verpleegde op in de huisregels vastgestelde tijden en plaatsen in de gelegenheid persoonlijk contact te onderhouden met de geestelijk verzorger van de godsdienst of levensovertuiging van zijn keuze, die aan de inrichting is verbonden en de in de inrichting te houden godsdienstige en levensbeschouwelijke bijeenkomsten van zijn keuze bij te wonen, tenzij het hoofd van de inrichting dit verbiedt in verband met de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting.

Uit artikel 12.1, eerste, tweede en vierde lid, van de huisregels volgt dat verpleegden in de inrichting in de gelegenheid worden gesteld persoonlijk contact te onderhouden met de aan de inrichting verbonden geestelijk verzorger van bepaalde

godsdiensten of levensovertuigingen, in de regel één keer per week diensten worden gehouden in het stiltecentrum en dat de geestelijk verzorger meermalen per week aanwezig is in de inrichting.

Volgens de wet dient een imam aan de inrichting te zijn verbonden, wat met zich meebrengt dat deze op bepaalde tijden in de inrichting aanwezig is, opdat verpleegden hun recht op het vrij belijden of beleven van hun godsdienst of levensovertuiging, individueel of in gemeenschap met anderen, kunnen uitoefenen.

Vast staat dat het hoofd van de inrichting wist dat de imam gedurende een periode van vijf weken afwezig zou zijn. De inrichting heeft één email aan DJI gestuurd met het verzoek om de imam tijdens die periode te vervangen. Er is verder geen actie meer ondernomen nadat door DJI was teruggekoppeld dat slechts vervanging kon worden geboden voor twee van de vijf weken waarin de imam afwezig zou zijn. De beroepscommissie overweegt dat het hoofd van de inrichting, gelet op zijn wettelijke zorgplicht, meer moeite had moeten om zich van zijn zorgplicht te kwijten. Hij had bijvoorbeeld contact kunnen opnemen met imams die werkzaam waren in andere (penitentiaire) inrichtingen om te bezien of deze imams de "eigen" imam van de inrichting in die periode konden vervangen. Nu dit niet is gebeurd moet de conclusie zijn dat het hoofd van de inrichting zijn zorgplicht ten aanzien van de resterende drie weken niet heeft vervuld. Ten gevolge daarvan is klager in die periode niet in de gelegenheid gesteld de godsdienstige bijeenkomsten van zijn keuze bij te wonen en/of contact te onderhouden met de geestelijk verzorger van zijn keuze. Derhalve was sprake van schending van het recht van het vrij beleven van godsdienst of

levensovertuiging zoals neergelegd in artikel 40, eerste lid, Bvt door het niet betrachten van de in artikel 40, tweede en derde lid aanhef en onder a en c, Bvt neergelegde zorgplichten. De beroepscommissie zal het beroep van het hoofd van de inrichting ongegrond verklaren en voor wat betreft de gegrondverklaring van het beklag de uitspraak van de beklagcommissie bevestigen. De beroepscommissie acht gelet op het feit dat het bovenstaande een aantal weken heeft geduurd een hogere tegemoetkoming op zijn plaats en zal op dit punt het beroep van klager gegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en klager een tegemoetkoming toekennen van € 25,=.

Zaaknummer:

12/3892/TA

Datum uitspraak:

18 maart 2013

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Kokee, R. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij FPC
Oostvaarderskliniek te Almere

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel

Artikelen:

Bvt art. 58 lid 3

Samenvatting:

Klachten voldoende duidelijk en concreet omschreven. In wet geen vereiste dat

verpleegde klaagschrift getypt moet inleveren. Eventuele onduidelijkheden kunnen ter zitting worden weggenomen. Beroep gegrond. Terugverwijzing naar beklagcommissie voor inhoudelijke afdoening klachten, nu directeur eerst in beroep van klachten heeft kunnen kennisnemen.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 58, derde lid, van de Bvt vermeldt klager zo nauwkeurig mogelijk de beslissing waarover wordt geklaagd en de redenen van het beklag.

In verschillende brieven aan de commissie van toezicht, heeft klager onder meer het volgende aangevoerd. Klager is op 8 mei 2012 in afzondering geplaatst. Op 29 mei 2012 is hij in de gelegenheid gesteld zijn spullen uit zijn cel te halen. Hierbij constateerde hij dat een zonnebril en een hoes waren beschadigd, dat enkele toiletartikelen (producten voor lichaamsverzorging en drie spuitflessen airwick refillbussen) werden vermist en dat twee parfumflesjes waren beschadigd. Klager heeft op 31 mei 2012 zijn locker met zijn schoenenverzameling gecontroleerd en heeft geconstateerd dat zijn schoenen waren beschadigd doordat de zolen eruit waren getrokken. Klager heeft zich er voorts over beklagd dat hij niet is opgehaald voor het bijwonen van een kerkdienst op 2 juni 2012. Ook heeft hij zich erover beklagd dat bezoek alleen mogelijk is tijdens groepsmomenten, dat bezoek is geweigerd, dat post van zijn advocaat open is gemaakt en dat hij geplaatst is in afzondering.

Anders dan de beklagrechter is de beroepscommissie van oordeel dat de door klager genoemde klachten, zoals hiervoor weergegeven, voldoende concreet en duidelijk zijn omschreven om deze in

behandeling te kunnen nemen. De procedure zoals omschreven in de artikelen 60 en 61 van de Bvt biedt klagers de mogelijkheid de klachten mondeling ter zitting toe te lichten, opdat eventuele resterende onduidelijkheden kunnen worden weggenomen. De Bvt stelt overigens niet als vereiste dat een ter beschikking gestelde zijn klaagschrift getypt moet inleveren. In onderhavige zaak bestaat hiervoor ook geen aanleiding, nu klager zijn brieven in een redelijk leesbaar handschrift heeft geschreven.

Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagrechter zal worden vernietigd. Ter zitting van de beroepscommissie is gebleken dat de directeur in beroep voor het eerst heeft kunnen kennisnemen van de klachten van klager. De beroepscommissie zal de zaak daarom terugwijzen naar de beklagcommissie om de klachten alsnog inhoudelijk te behandelen.

Zaaknummer:

12/3458/TA

Datum uitspraak:

18 maart 2013

Beroepscommissie:

Urbanus, mr. G.L.M.
Louwe, mr. drs. T.A.M.
Verbunt, mr. R.P.G.L.M.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij het FPC 2Landen te Utrecht

Trefwoorden:

Geld of rekening-courant; Verlof proefverlof

Artikelen:

Rvt art. 56

beleid 'vergoedingen patiëntenverloven'

Samenvatting:

Klager heeft transmuraal verlof.

Reiskostenvergoeding sociaal verlof eenmaal in de zes weken is niet afgestemd op klagers situatie en onredelijk. Reiskostenvergoeding afgestemd op afspraken in verlofplan meer passend. Beroep gegrond, vernietigt beslissing, opdracht nieuwe beslissing te nemen. Geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

Uit het beleid 'vergoedingen patiëntenverloven' volgt dat de inrichting aan alle verpleegden, ongeacht of zij een begeleid, onbegeleid of transmuraal verlofkader hebben, een zelfde kostenvergoeding biedt voor sociale verloven en de door verpleegden voor sociaal verlof gemaakte reiskosten eenmaal in de zes weken vergoedt.

Klager heeft transmuraal verlof. Hij heeft gesteld - en dit is door de inrichting niet betwist - dat in zijn verlofplan is opgenomen dat hij tweemaal per week sociaal verlof buiten Utrecht mag doorbrengen.

De beroepscommissie overweegt dat verlof voor klager in de huidige fase van zijn behandeling van groot belang is in verband met de voortgang van zijn behandeling en zijn resocialisatie. Het onderscheid dat door de inrichting wordt gemaakt tussen sociaal verlof en resocialisatieverlof miskent het belang van het sociaal verlof voor de resocialisatie van klager en is niet gebaseerd op regelgeving. Daargelaten de vraag of klager kan worden gehouden aan nieuw beleid dat nog niet formeel is vastgesteld, maar aan hem wel kenbaar is gemaakt, is de beroepscommissie van oordeel dat de toepassing van het nieuwe beleid op

klager onvoldoende is afgestemd op zijn situatie en als onredelijk en onbillijk dient te worden aangemerkt. De beroepscommissie merkt daarbij op dat in de onderhavige fase van klagers behandeling een reiskostenvergoeding die afgestemd is op de in het verlofplan vastgelegde afspraken meer passend zou zijn. Daarbij zou uiteraard het aspect dat klager in het belang van een effectieve resocialisatie moet leren om te gaan met een beperkt budget, kunnen worden betrokken.

De beroepscommissie zal het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en de beslissing van het hoofd van de inrichting vernietigen. Zij zal het hoofd van de inrichting opdragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van haar uitspraak.

Voor het toekennen van een tegemoetkoming voor de door klager gemaakte reiskosten voor zijn sociale verloven is naar het oordeel van de beroepscommissie gelet op het voorgaande op dit moment geen plaats.

Zaaknummer:

13/0840/STA

Datum uitspraak:

19 maart 2013

Beroepscommissie:

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Kokee, R. (secr.)

Trefwoorden:

Gedogen geneeskundige handeling

Artikelen:

Bvt art. 26

Samenvatting:

Dwangmedicatie om uitzetting mogelijk te maken. Naast gevaarscriterium art 26 Bvt, geen andere grond voor toediening dwangmedicatie. Gesteld noch gebleken dat gedragingen verzoeker een onmiddellijk gevaarzettend karakter hebben. Toewijzing schorsingsverzoek in afwachting uitspraak beklagcommissie.

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van een beslissing van het hoofd van de inrichting slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing tot het toedienen van dwangmedicatie op 21 maart 2013 zodanig onredelijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van die beslissing van het hoofd van de inrichting. De voorzitter overweegt hieromtrent het volgende.

Gesteld noch gebleken is dat de gedragingen van verzoeker een onmiddellijk gevaarzettend karakter vertonen, waardoor het toedienen van dwangmedicatie noodzakelijk is. De negatieve gevolgen van het niet innemen van de medicatie in termen van recidivegevaar dienen zich volgens het hoofd van de inrichting pas op langere termijn aan. De toediening van dwangmedicatie aan verzoeker lijkt in dit geval te zijn ingegeven door de wens de uitzetting van verzoeker naar Congo mogelijk te maken. Verzoeker is ongewenst vreemdeling en kan in Nederland niet resocialiseren. In Congo zal verzoeker worden opgenomen in een kliniek, alwaar zijn behandeling zal worden voortgezet. Weliswaar neemt de voorzitter aan dat uit oogpunt van zijn behandeling verzoeker er

baat bij zal hebben zijn medicatie te blijven innemen, de huidige wet kent echter naast het gevaarscriterium van artikel 26 Bvt geen andere grond, die de toediening van dwangmedicatie mogelijk maken. Onder deze omstandigheden dient het verzoek om schorsing te worden toegewezen. De tenuitvoerlegging van de beslissing van het hoofd van de inrichting moet derhalve worden geschorst, in afwachting van de uitspraak van de beklagcommissie.

Zaaknummer:

12/3723/TB

Datum uitspraak:

21 maart 2013

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Kokee, R. (secre.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing longstay;

Artikelen:

Bvt art. 11; EVRM art. 5, 6, 8
Beleidskader longstay forensische zorg

Samenvatting:

Stelling klager dat beroepscommissie niet onafhankelijk en onpartijdig is en niet voldoet aan eisen rechterlijke instanties wordt verworpen. Beroepscommissie niet bevoegd te treden in stelling dat klager als onschuldige ten onrechte tbs is opgelegd. Geen aanspraak op rechtsbijstand bij horen van klager door LAP. Geen reden te twifelen aan professionaliteit en onafhankelijkheid van deskundige rapporteurs. Geen ongerechtvaardigde inbreuk op privéleven.

Geen onmenselijke behandeling of onrechtmatige vrijheidsberoving. Beslissing voortzetting longstay niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Met het oog op het belang van de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechtspraak is in artikel 24 van het Bestuursreglement van de RSJ bepaald dat ingeval bij de behandeling van een beroep uitdrukkelijk de verbindendheid van wet- en regelgeving in het geding is of een specifieke rechtsvraag aan de orde wordt gesteld, terzake waarvan eerder door de Raad advies is uitgebracht, de beroepscommissie zodanig wordt samengesteld dat daarin geen leden zitting hebben die bij de betreffende advisering betrokken zijn geweest.

Deze bepaling staat niet in weg aan de beoordeling van klagers beroep door de beroepscommissie nu de RSJ geen advies heeft uitgebracht over de bij de beslissing tot voortzetting van de longstaystatus te volgen procedure. Door de raadvrouw is niet nader onderbouwd op welke wijze anderszins getwijfeld zou moeten worden aan de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de beroepscommissie. De omstandigheid dat de RSJ ook adviserende taken heeft, brengt op zichzelf niet mee dat de beroepscommissie niet kan beslissen in de onderhavige zaak. Voorts nopen de wijze waarop de beroepscommissie beslissingen van de Staatssecretaris toetst en het ontbreken van een rechtsmiddel tegen uitspraken van de beroepscommissie niet tot de conclusie dat de beroepscommissie niet voldoet aan de aan rechterlijke instanties te stellen eisen. Het verweer moet dan ook worden verworpen.

Bij de (over)plaatsing van ter beschikking gestelden dient de Staatssecretaris, op

grond van artikel 11, tweede lid, van de Bvt in zijn overwegingen te betrekken:

- a) de eisen die de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de ter beschikking gestelde voor de veiligheid van anderen dan de ter beschikking gestelde of de algemene veiligheid van personen of goederen stelt, en
- b) de eisen die de behandeling van de ter beschikking gestelde gezien de aard van de bij hem geconstateerde gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van zijn geestvermogens stelt.

Klager verblijft sinds 20 oktober 2009 in een longstayvoorziening. In paragraaf 6.3 van het Beleidskader longstay forensische zorg van 1 januari 2009, in werking getreden op 1 juni 2009, is bepaald dat door middel van een periodieke toets driejaarlijks door de LAP wordt beoordeeld of voortzetting van de longstaystatus nog gerechtvaardigd is. Bij deze toets is het van belang de behandelingsvatbaarheid van de ter beschikking gestelde te onderzoeken.

In het advies van 5 april 2012 van de Pompestichting heeft het multidisciplinaire behandelteam geconcludeerd dat voortzetting van klagers longstaystatus nodig is, waartoe onder meer het volgende is opgemerkt: "De ontkenkende houding, de seksuele problematiek, de ernst van de psychopathologie en de hiermee gepaard gaande forse weerstand in de vorm van ontkennen, loochenen en splitsen is niet bewerkbaar gebleken. Aangezien er bij betrokkene, ondanks jarenlang verblijf in een forensisch psychiatrisch setting, geen wezenlijke veranderingen opgetreden zijn, kan niet anders dan gesproken worden van een onverminderd hoog recidiverisico (...). Voor het voorkomen van grensoverschrijdend en gewelddadig

gedrag blijft betrokkene [aangewezen, RSJ] op een gestructureerd, controlerend en toezichhoudend verplicht forensisch kader (...). Een verblijf binnen een langdurig beschermde en beveiligde zorg wordt aangewezen geacht”.

In het LAP-advies van 8 november 2012 heeft de LAP geconcludeerd dat naar geldend psychiatrisch inzicht in alle redelijkheid tot de vaststelling kan worden gekomen dat hervatting van een op verandering gerichte behandeling niet zinvol is. De LAP ziet geen mogelijkheid voor een uitstroomtraject van klager naar een GGZ-voorziening.

De kern van hetgeen namens klager tegen de bestreden beslissing is aangevoerd, is gebaseerd op de stelling dat hij onschuldig is aan het misdrijf waarvoor hem tbs met dwangverpleging is opgelegd. De beroepscommissie is evenwel niet bevoegd te treden in die kwestie, zodat het betoog van de raadvrouw in zoverre onbesproken moet blijven.

Ten aanzien van de procedure bij de LAP heeft te gelden dat die commissie geen rechterlijke instantie is maar slechts advies uitbrengt aan de Staatssecretaris en zelf geen enkele beslissing neemt over de rechtspositie van terbeschikkinggestelden, zoals klager, of hun vrijheidsbeneming. De LAP houdt, anders dan de raadvrouw kennelijk veronderstelt, geen zitting. Ook overigens valt niet in te zien dat en waarom de artikelen 5 en 6 van het EVRM van toepassing zouden zijn op de procedure bij de LAP noch aan welke rechtsregel enige aanspraak op rechtsbijstand bij het horen van klager door de LAP kan worden ontleend. De door de raadvrouw genoemde jurisprudentie van het EHRM kan daaraan niet afdoen, reeds omdat die ziet op andere

situaties dan die welke thans aan de orde is. De klacht van de raadvrouw over het ontbreken van dossierstukken kan evenmin tot gegrondverklaring van het beroep leiden, nu niet is aangevoerd om welke stukken het gaat en op grond waarvan de LAP verplicht zou zijn stukken te verstrekken, terwijl de raadvrouw noch aan de beroepscommissie noch aan de Staatssecretaris heeft verzocht nadere stukken te verstrekken.

Met betrekking tot de rapporten van Z. en B. overweegt de beroepscommissie als volgt. In zijn algemeenheid is het wenselijk dat in het gevallen als de onderhavige voor het uitbrengen van psychologische en psychiatrische rapporten deskundigen worden ingeschakeld die de desbetreffende terbeschikkinggestelde niet eerder hebben onderzocht. Niettemin heeft de beroepscommissie geen reden te twifelen aan de professionaliteit en onafhankelijkheid van voormelde deskundigen. Weliswaar moeten de conclusies in het rapport van B., vanwege het beperkte onderzoek waarop zij berusten, met de nodige terughoudendheid worden bezien, maar dit noopt niet tot de conclusie dat hij een (van justitie) afhankelijk deskundige is. Voorts kan worden opgemerkt dat de rapporten van beide deskundigen geen doorslaggevende betekenis hebben gehad in de uiteindelijke beslissing.

De enkele omstandigheid dat klagers verblijf in een inrichting in Den Haag familiebezoek kan bevorderen, brengt niet mee dat voorzetting van klagers verblijf in de longstayvoorziening in Vught een ongerechtvaardigde inbreuk op klagers privéleven oplevert. Het gegeven dat klager geen op resocialisatie gerichte behandeling ondergaat, is inherent aan de longstaystatus, die niet louter om die

reden als onmenselijke behandeling of onrechtmatige vrijheidsberoving is te beschouwen.

Het voorgaande brengt mee dat de Staatssecretaris in redelijkheid heeft kunnen beslissen tot voortzetting van klagers verblijf in een longstayvoorziening. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

12/3241/TB

Datum uitspraak:

13 maart 2013

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Maanicus, mr. R.M.
Mensing, drs. G.A.M.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

WvSr art. 15a

Samenvatting:

O.g.v. Bvt staat geen beroep open tegen aanwijzing van bepaalde inrichting voor opname in kader van een bijzondere voorwaarde bij voorwaardelijke invrijheidstelling. Klager niet-ontvankelijk in beroep.

Rechtsoverwegingen:

Uit de inlichtingen van de Staatssecretaris komt naar voren dat klager op grond van artikel 15a Wetboek van Strafrecht in het kader van een bijzondere voorwaarde bij zijn voorwaardelijke invrijheidstelling in

FPC Oldenkotte is opgenomen. Tegen de aanwijzing van een bepaalde inrichting om klager op te nemen staat geen beroep op grond van de Bvt open. Klager kan daarom niet in zijn beroep worden ontvangen.

Zaaknummer:

12/3535/JA

Datum uitspraak:

12 maart 2013

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.
Benthem, R. van
Kole, dr. J.J.
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij de j.j.i.
Horizon, locatie Kolkemate te Zutphen

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel; Informatieplicht;
Inzage in stukken/dossier

Artikelen:

Bjj art. 58, 65; Rjj art. 69; Bw art. 1:247;
EVRM art. 8

Samenvatting:

Beslissing om klagers ouders te betrekken bij en te informeren over klagers behandeling zonder diens uitdrukkelijke instemming in strijd met art 8 EVRM. Het verstrekken van informatie aan ouders van jeugdigen van 18 jaar of ouder kan alleen gegeven worden met instemming van de meerderjarige zelf. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 20,=

Rechtsoverwegingen:

Tijdens het verblijf van een jeugdige in

een j.j.i. worden ouders actief betrokken bij de behandeling. Dit is vastgelegd in het stuk van DJI 'Visie op ouderparticipatie in j.j.i.'. Ook in de basismethodiek YOUTURN vormt ouderparticipatie een belangrijk onderdeel. In de Bjj en het Reglement justitiële jeugdinrichtingen (Rjj) zijn de rechten van ouders en jeugdigen ten aanzien van ouderparticipatie opgenomen. Zo is in artikel 58, derde lid, Bjj bepaald dat ouders op de hoogte worden gesteld als er een disciplinaire straf wordt opgelegd en dat jeugdigen van 18 jaar of ouder hiervoor eerst toestemming dienen te geven. Voorts bepaalt artikel 69, eerste lid, Rjj dat ouders recht hebben op inzage in het dossier van de jeugdige, tenzij belangen van de jeugdige zich daartegen verzetten of inzage achterwege dient te blijven ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer van anderen. Ten aanzien van de jeugdige van 18 jaar en ouder is voor de inzage instemming van de jeugdige zelf vereist.

Conform artikel 1:247 Burgerlijk wetboek (Bw) omvat het ouderlijk gezag de plicht en het recht van de ouder zijn minderjarige kind te verzorgen en op te voeden. Gelet daarop is het van belang om in het kader van hun opvoedingstaak ouders van minderjarigen te betrekken bij en/of te informeren over de behandeling van de jeugdige, met uitzonderingen van de gevallen genoemd in de Bjj en Rjj waarin de jeugdige toestemming moet verlenen. Deze wettelijke opvoedingstaak vormt bij minderjarigen een rechtvaardigingsgrond voor de inmenging die met het verstrekken van informatie zonder instemming van de minderjarige zelf wordt gemaakt op het recht van eerbiediging van diens privé leven, zoals bedoeld in artikel 8 EVRM. Zodra de jeugdige achttien jaar wordt eindigen echter de opvoedingstaak en het gezag van de

ouders en is dit wetsartikel niet langer een rechtvaardigingsgrond voor de inmenging in het recht op eerbiediging van het privé leven, zoals neergelegd in artikel 8, tweede lid, EVRM.

Klager wil niet dat de inrichting zijn ouders op de hoogte stelt van incidenten waar hij bij betrokken was. Klager heeft meerdere keren bij het personeel aangegeven dat hij daartegen bezwaar heeft, met name toen zijn ouders op de hoogte werden gesteld van het alcoholincident. Nu de klacht gericht is tegen een concreet geval voldoet deze aan het vereiste van artikel 65, eerste lid, Bjj.

De beroepscommissie is van oordeel dat aangezien klager inmiddels meerderjarig is en zelf heeft aangegeven niet in te stemmen met het verstrekken van informatie aan zijn ouders met betrekking tot zijn behandeling in de j.j.i. de beleidsregels van het stuk 'Visie op ouderparticipatie in j.j.i.' en van YOUTURN op dit punt strijdig zijn met het recht van klager op eerbiediging van het privé leven, zoals neergelegd in artikel 8 EVRM nu er geen rechtvaardigingsgrond meer is voor die inmenging als bedoeld in het tweede lid van dat artikel dat luidt: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De beslissing van de directeur om klagers ouders te betrekken bij en/of te informeren over klagers behandeling zonder diens

uitdrukkelijke instemming is derhalve in strijd met voormeld verdrag. Klager zal ontvankelijk worden verklaard in zijn beklag en het beklag zal gegrond worden verklaard. Dit alles doet overigens niets af aan het uitgangspunt van bovenvermeld beleid om ouders van jeugdigen zo veel mogelijk te betrekken bij en te informeren over hun behandeling maar verbindt aan de verstrekking van informatie aan ouders van jeugdigen van 18 jaar en ouder de voorwaarde dat die alleen gegeven kan worden met instemming van de meerderjarige zelf.

Nu de beslissing niet meer ongedaan is te maken, komt klager een tegemoetkoming toe. De directeur is in de gelegenheid gesteld zijn standpunt hieromtrent te bepalen. De beroepscommissie stelt deze vast op € 20,=.

Zaaknummer:

12/3967/JZ

Datum uitspraak:

11 maart 2013

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.
Bentham, R. van
Kole, dr. J.J.
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Beklagcommissie:

klachtencommissie bij de jeugdzorginstelling
De Hoenderloo Groep te Deelen

Trefwoorden:

Geweld en vrijheidsbeperkende middelen;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Wjz art. 29o; Reglement beperkende

maatregelen gesloten jeugdzorg De
Hoenderloo Groep art. 6; Werkinstructie
vastpakken en vasthouden De Hoenderloo
Groep

Samenvatting:

Klaagster is door personeel vastgepakt en vastgehouden en omdat zij een personeelslid wilde slaan is zij naar de grond gebracht. Het daarbij toegepaste geweld wordt als disproportioneel aangemerkt, nu meer geweld is gebruikt dan strikt noodzakelijk was. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Uit de Memorie van toelichting op artikel 29o van de Wjz (Tweede Kamer, vergaderjaar 2005-2006, 30 644, nr. 3, blz. 26) volgt dat in deze bepaling de maatregelen zijn opgenomen die beperking van de bewegingsvrijheid in en rond de accommodatie inhouden. Het hulpverleningsplan dient aan te geven wanneer en hoe lang de maatregelen kunnen worden toegepast. Onder meer kan de maatregel van vastpakken en vasthouden worden toegepast.

In klagsters trajectplan van 2 augustus 2012 is onder beperkende maatregelen opgenomen dat klagster 'kan worden vastgepakt en vastgehouden om te voorkomen dat de jongere zich onttrekt aan de noodzakelijke jeugdzorg (wegloop of vluchtgevaar) of vanwege de eigen veiligheid of die van anderen. Deze maatregel is in dit trajectplan opgenomen omdat er sprake is van agressief gedrag.(-)'.
Uit de stukken en het verhandelde zitting is gebleken dat klagster zich op 3 september 2012 negatief heeft gedragen. Klagster heeft zich rond 16.30 uur aan het

toezicht van de groepsleiding onttrokken en is naar buiten gegaan. Het was die avond heel onrustig op de verschillende groepen en klaagster is niet uit eigen beweging naar haar groep teruggegaan. Om verder escalatie te voorkomen heeft de groepsleiding klaagster rond 21.00 uur vastgepakt/vastgehouden om haar terug te brengen naar haar groep. Omdat klaagster niet mee wilde werken en een personeelslid probeerde te slaan is zij naar de grond gebracht. De beroepscommissie acht de handelswijze van het personeel niet onredelijk.

Klaagster heeft ter zitting gesteld dat zij door een aantal groepsleiders op een onzorgvuldige wijze naar de grond is gebracht, waardoor haar sleutelbeen is gebroken.

Artikel 6, tweede lid, van het Reglement beperkende maatregelen gesloten jeugdzorg De Hoenderloo Groep van 12 oktober 2009 (Reglement) luidt: 'Bij het vastpakken en vasthouden gebruikt de beroepskracht niet meer fysieke kracht dan noodzakelijk is om het doel, zoals omschreven in lid 1, te bereiken.'

In de werkinstructie vastpakken en vasthouden van 7 februari 2011 van De Hoenderloo Groep staat, voor zover hier van belang: 'Het vastpakken en vasthouden moet altijd proportioneel zijn. Dit betekent dat er zo min mogelijk geweld gebruikt wordt.'

In het derde lid van genoemd artikel 6 van het Reglement is bepaald dat de beroepskracht die de jeugdige heeft vastgepakt of vastgehouden dit zo spoedig mogelijk meldt aan de behandelcoördinator en aan die melding een verslag van het voorval toevoegt. Noch van een tijdige melding noch van zo'n verslag is sprake geweest. Ook vastlegging in het dossier

(artikel 6, vierde lid, van het Reglement) is niet gebeurd. Nu er voorts ook geen getuigen ter zitting aanwezig zijn die zelf bij het incident van 3 september 2012 waren betrokken zal de beroepscommissie uitgaan van de beschrijving van het gebeurde zoals door klaagster ter zitting naar voren is gebracht.

De beroepscommissie is van oordeel dat het toegepaste geweld als disproportioneel dient te worden gekwalificeerd en dat klaagster, een tenger meisje met meer geweld naar de grond is gebracht en/of vastgehouden op de grond dan in dat kader strikt noodzakelijk was. Gelet daarop kan de uitspraak van de klachtencommissie niet in stand blijven en dient het beklag alsnog gegrond te worden verklaard.

Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan zijn te maken, komt klaagster een tegemoetkoming toe. De beroepscommissie stelt deze vast op € 50,=.

